

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17CoCsp/47/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318200834
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8318200834.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a sudcov JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Marianny Hirkovej, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtina 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtina 48, 811 07 Bratislava, proti žalovanému: O. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXX/X, XXX XX I. právne zastúpený Advokátska kancelária VASIL & partners, s. r. o., so sídlom Žižkova 4D, 040 01 Košice, IČO: 47 240 482, o zaplatenie 23.301,10 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Humenné č. k. 5Csp/28/2018-273 zo dňa 17.08.2020 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne prvoinštančný súd samostatným rozhodnutím po právoplatnosti veci.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom rozhodol:

„I. Súd žalobu o zaplatenie 21.615, 76 eur s príslušenstvom zamietal.

II. Súd žalovanému vo vzťahu k žalobcovi priznáva náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

2. Prvoinštančný súd takto rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca voči žalovanému pôvodne domáhal zaplatenia istiny 23.301,10 eur, úroku vo výške 1.167,53 eur, poplatku vo výške 113,25 eur, úrok z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 24 301,10 eur od 20.01.2016 do 01.02.2016, úrok z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 24 201,10 eur od 02.02.2016 do 29.06.2016, úrok z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 23 901,10 eur od 30.06.2016 do 26.07.2016, úrok z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 23 601,10 eur od 27.07.2016 do 30.08.2016, úrok z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 23 301,10 eur od 31.08.2016 do zaplatenia a trov konania. Uplatnil si trovy konania.

Prvoinštančný súd rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 261 ods. 6 písm. d), § 497, § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ), § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, ods. 5, 9, § 54 ods. 1, 2, § 39, § 526, § 525 ods. 2, § 565 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Zb. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“).

3. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom č.k. 5Csp/28/2018-89 zo dňa 8.1.2019 rozhodol tak, že zaviazal žalovaného k úhrade sumy 21.615,76 eur spolu s úrokom z omeškania. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Konanie v časti o zaplatenie sumy 400,- eur zastavil. Žalobcovi vo vzťahu k žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 88,96 %. O odvolaní žalobcu voči tomuto rozsudku Krajský súd v

Prešove uznesením č. k. 25Co/39/2019 - 217 zo dňa 16.1.2020 rozhodol tak, že zrušil vyhovujúci výrok a súvisiaci výrok o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uložil súdu prvej inštancie preskúmať splnenie podmienok na splatnosť dlhu v zmysle ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a až následne posúdiť dôvodnosť návrhu aj v intenciách § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

4. Po vrátení veci odvolacím súdom ostala predmetom konania suma 21.615,76 eura s úrokmi z omeškania.

Prvoinštančný súd opätovným zisťovaním skutkového stavu a oboznámením sa s obsahom žaloby a ostatnými vyjadreniami sa strán zistil, že právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovaným dňa 23.03.2015 Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Y.“ reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý spotrebný bezúčelový úver vo výške 25.000,- eur, s lehotou splatnosti 108 mesiacov, s mesačnou anuitnou splátkou vrátane poisťného vo výške 393,56 eur pri celkovom počte splátok 107 a pri ročnej úrokovej sadzbe 11,40 %, RPMN 12,63 % a priemernej RPMN 10,58 %. Celkové náklady spotrebiteľa predstavovali sumu 15.444,35 eur a celková čiastka, ktorú mal žalovaný zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom bola 40.444,35 eur. Dátum prvej anuitnej splátky bol 24.4.2015 a termín konečnej splatnosti bol stanovený na 24.02.2024.

Prvoinštančný súd ďalej zistil, že právny predchodca žalobcu upomienkou zo dňa 04.08.2015 upozornil žalovaného, že dlhuje 395,06 eura a vyzval ho na splatenie dlhu. Druhou upomienkou zo dňa 5.10.2015 ho upozornil, že dlhuje 793,57 eura a vyzval ho na zaplatenie dlžnej sumy v lehote 10 dní od dátumu v záhlaví listu. Treťou upomienkou zo dňa 4.11.2015 upozornil žalovaného, že aj napriek predchádzajúcim upomienkam neuhradil záväzky zo zmluvy o úvere, pričom ku dňu vystavenia upomienky voči nemu eviduje po lehote splatnosti dlh 1.197,49 eura a vyzval ho na okamžité zaplatenie dlžnej sumy pričom ho upozornil, že v opačnom prípade bude požadovať vrátenie celej poskytnutej sumy úveru s prísl. pred dohodnutým dátumom splatnosti a tiež na právo banky odstúpiť od zmluvy. Upomienkou zo dňa 07.12.2015 vyzval žalobca žalovaného na okamžité zaplatenie dlžnej sumy 1.193,49 eura s tým, že v opačnom prípade bude požadovať vrátenie celej poskytnutej sumy úveru s prísl. pred dohodnutým dátumom splatnosti a na právo banky odstúpiť od zmluvy.

Prvoinštančný súd mal na základe potvrdenia samotného žalovaného preukázané, že posledná upomienka na úhradu nedoplatku zo dňa 7.12.2015 mu bola doručená. Pred touto upomienkou žalovaný vykonal poslednú úhradu dňa 4.11.2015 vo výške 410,- eur, ktorou uhradil splátku splatnú dňa 24.8.2015, teda v čase vyhotovenia upomienky bol v omeškaní so splátkou splatnou dňa 24.9.2015.

Keďže žalovaný aj napriek predchádzajúcim upomienkam neuhradil dlžnú pohľadávku vyhlásil žalobca výzvou zo dňa 19.1.2016 predčasnú splatnosť úveru vrátane príslušenstva vo výške 25.581,88 eura a vyzval žalovaného na zaplatenie dlhu v lehote 7 dní odo dňa doručenia tejto výzvy. Zásielka mu bola doručená dňa 27.1.2016.

Prvoinštančný súd skonštatoval, že pre splátku splatnú dňa 24.9.2015 boli splnené všetky zákonné podmienky pre zosplatnenie.

Ďalej prvoinštančný súd následne posúdil dôvodnosť žaloby po procesnej zmene, keď došlo k zmene na strane žalobcu (§ 80 CSP) a dospel k záveru, že nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov postúpenia pohľadávky na žalobcu v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a teda postúpenie nie je platné. Žalobca nepredložil súdu žiadnu písomnú výzvu pred postúpením pohľadávky na nového veriteľa a žalovanému nebol poskytnutý žiaden priestor na vykonanie krokov voči svojej banke za účelom zotrvania s ňou vo vzťahu. Písomnosť zo dňa 19.1.2016, ktorú predložil právny predchodca žalobcu nemožno považovať za výzvu v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože ním banka nevyzýva žalovaného k úhrade v dôsledku omeškania dlžníka so splnením záväzku, ale uvedeným jednostranným úkonom len vyhlasuje predčasnú splatnosť úveru. Z tohto dôvodu žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP).

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Namietal nesprávne právne posúdenie veci, s tým, že svoju aktívnu vecnú legitimáciu preukazoval oznámením o postúpení pohľadávky, ktoré bolo žalovanému zaslané na adresu, čo bolo preukázané predloženým podacím hárkom. Takýto postup preukázania aktívnej vecnej legitimácie je plne v súlade v právnyymi predpismi a súdnou praxou k čomu poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. Zn. 4Obo 210/01 zo dňa 11.06.2003. Za účelom preukázania aktívnej vecnej legitimácie preložili aj výzvu právneho predchodcu zo dňa 19.01.2016, ktorou si splnil zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Predmetnú výzvu žalovaný prevzal dňa 27.01.2016.

Rozhodnutie považoval za zmätočné a arbitrárne v časti, kde súd vyslovil, že výzvu na predčasné zosplatnenie úveru pred postúpením pohľadávky nemožno považovať za výzvu v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Zákon o bankách nekladie pre výzvu banky žiadne osobitné požiadavky, pričom z obsahu vyhlásenia splatnosti bankou je preukázané, že žalovaný bol na splnenie záväzku riadne bankou vyzvaný a mal dostatočný priestor na riešenie svojho záväzku do podania žaloby. Aj samotná žaloba predstavuje výzvu na plnenie. Ďalej uviedol, že zákon o bankách v ust. § 92 ods. 8 nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávky, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva a na podporu svojho tvrdenia poukázal na závery Nejvyššího soudu ČR v uznesení sp. zn. 29Odo/1613/2005 zo dňa 29.4.2008. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil v súlade s petítom odvolania a zároveň si uplatnil náhradu trov konania za zaplatené súdne poplatky a náhradu trov právneho zastúpenia v rozsahu 100 %.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa s napadnutým rozsudkom stotožňuje a považuje ho za správny. K výzve zo dňa 19.01.2016 uviedol, že touto nebol vyzvaný k úhrade v dôsledku omeškania, ale predmetnou výzvou VÚB už priamo bez ďalšieho vyhlásila predčasnú splatnosť úveru. Žalobca nepreukázal doručenie písomnej výzvy obsahujúcej náležitosti uvedené v ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorá by bola žalovanému doručená ešte pred samotným postúpením pohľadávky na žalobcu. Z tohto dôvodu považoval odvolanie za nedôvodné a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 CSP preskúmal napadnuté rozhodnutie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario a zistil, že rozhodnutie je vecne správne.

8. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

9. Aktívnu vecnou legitimitáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - navrhovateľovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitimitácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane odporcu) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009).

Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

Ustanovenie § 92 ods. 8 bankového zákona jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke (ktorou sa v nasledovnom rozumie rovnako ako v zákone i pobočka zahraničnej banky) buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 OZ), z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby

pohľadávku splnil a druhou nepretržite viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej (napriek splneniu podmienok postúpenia) banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením (tu rozumej v čase medzi splnením oboch podmienok podľa prvej vety § 92 ods. 8 bankového zákona a samotným pristúpením k uzavretiu postupovacej zmluvy) svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok. Ostatná (tretia) veta ustanovenia je potom z pohľadu správnosti uchopenia problému nižšími súdmi bez významu, nakoľko táto vymedzuje len povinnosť odovzdania postupníkom postupcovi aj dokumentácie preukazujúcej tzv. život právneho vzťahu (resp. pohľadávky) a úpravu týkajúcu sa samotného bankového tajomstva a jeho prelomenia (dovolateľkou vzťahovaného na ustanovenie ako celok).

Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie vždy je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu.

Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci 6Co 119/2013, 19Co 194/2015, 4Co 145/2014, Okresného súdu Trenčín vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 11C 233/2014, Okresného súdu Banská Bystrica vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 12C 152/2014, Okresný súd Galanta vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 15C 33/2014, Okresný súd Svidník vo veci 5C 430/2013).

Ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách sa sledovalo sprísnenie postúpenia (cesie) bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu. Zákonné podmienky akými sú napr. postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, 90 dňová lehota nepodporuje záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva, tak ako to jednostranne namieta žalobca.

Tento záver odvolacieho súdu potvrdzuje v tejto otázke ustálená prax v rozhodovaní najvyšších súdnych autorít, ktorú nie je dôvodné meniť.

Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.) (rozsudok NS SR vo veci 7 Cdo 26/2017 zo dňa 28.03.2018).

Dovolací súd preto konštatuje, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

Dovolací súd preto uzatvára, že následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia, musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť (rozsudok NS SR sp. zn. 1 Cdo 147/2017 zo dňa 24.04.2018).

Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu (§ 39 Občianskeho zákonníka). Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zberke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka.

10. Žalobca považoval za výzvu v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách výzvu dňa 19.01.2016, ktorou právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na predčasne splatenie úveru. Doručenie predmetnej výzvy nebolo sporné. Obsahom spisu síce je oznámenie veriteľa zo dňa 19.01.2016, ktoré bolo žalovanému doručené dňa 27.01.2016, túto však nemožno považovať za výzvu v zmysle ust. §

92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko táto neobsahuje upozornenie na omeškanie tej ktorej splátky a neobsahuje poučenie o možnosti postúpenia pohľadávky. Ide o jednostranný právny úkon, ktorým je vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru.

Žalobca ďalej svoju aktívnu vecnú legitímáciu odvodzoval od oznámenia o postúpení pohľadávky. K postúpeniu pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu - Všeobecná úverová banka, a.s., Bratislava na spoločnosť Intrum Slovakia, s.r.o., Bratislava došlo dňa 20.08.2019, pričom postúpenie bolo žalovanému oznámené až oznamom zo dňa 28.08.2019, ktoré preukázateľne ani nebolo žalovanému doručené. V konaní preto nebolo preukázané, že pred postúpením pohľadávky bola žalovanému doručená výzva v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a v dôsledku uvedeného ani nie je možné posúdiť naplnenie podmienky omeškania s plnením dlhu viac ako 90 dní po doručení výzvy. Z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách jednoznačne vyplýva, že omeškanie dlžníka viac ako 90 dní musí nastať až po doručení výzvy banky, kde už len zo samotnej štylizácie vety „...ak je napriek písomnej výzve banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní...“ možno vyvodiť, že omeškaniu dlžníka viac ako 90 kalendárnych dní musí predchádzať písomná výzva banky. Iný výklad tohto ustanovenia preto ani neprichádza do úvahy.

Keďže žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov platného postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách (doručenie výzvy dlžníkovi pred postúpením pohľadávky, omeškanie dlžníka viac ako 90 dní napriek výzve veriteľa), samotné postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka.

So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti má odvolací súd za to, že táto podmienka pre platné postúpenie bankovej pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách splnená nebola.

11. V kontexte uvedeného je potrebné si uvedomiť, že podľa zásad platného civilného procesného kódexu je to práve žalobca, ktorý nesie dôkaznú povinnosť, ktorej cieľom je unesenie dôkazného bremena na skutočnosti, ktoré tvrdí. V danom prípade je však zrejmé, že žalobca si dôkaznú povinnosť nespĺnil.

Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola alebo nemohla byť preukázaná.

Žalobca má v prvom rade povinnosť tvrdenia. Na podporu svojho tvrdenia v zmysle ustanovenia § 132 CSP je žalobca povinný označiť dôkazy, ktoré podľa jeho názoru môžu prispieť k objasneniu veci a zároveň je povinný ich k žalobe pripojiť, ak to ich povaha pripúšťa.

V ustanovení § 185 CSP je zavedený princíp formálnej pravdy, čo znamená, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy, vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu, v akom mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Dôraz sa kladie na procesnú diligenciu strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýhradne na strany sporu.

Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd zdôrazňuje, že strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých a vykonaných dôkazov, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

So zreteľom na všetky vyššie uvedené skutočnosti je tak zrejmé, že právny predchodca žalobcu nespĺnil zákonom vyžadované podmienky pre postúpenie pohľadávky v zmysle Zákona o bankách, v dôsledku čoho je potrebné postúpenie predmetnej pohľadávky posúdiť ako neplatné. Nakoľko pohľadávka právneho predchodcu žalobcu nebola na žalobcu platne postúpená, žalobca nie je v konaní, v ktorom si uplatňuje pohľadávku z neplatného postúpenia, aktívne vecne legitimovaný.

12. Odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že žiadnym spôsobom nespochybňuje právo banky postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu, avšak pre takéto postúpenie je nevyhnutné pristúpiť v súlade so zákonom a obchodnými podmienkami.

13. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky sp.zn. II.ÚS 78/05).

14. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania, ktorý odvolací súd, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí o trovách konania, postupom podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, potvrdil.

15. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak, fakticky plne úspešný bol žalovaný, ktorému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP a § 362 ods. 1, 2 CSP v rozsahu 100 % proti neúspešnému žalobcovi. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.